

Diners 'Gürtel' a la televisió de l'Església

Pedro García Gimeno, director general de RTVV del juliol del 2004 a l'agost del 2009, en una de les primeres compareixences davant la comissió de control de l'ens públic de les Corts valencianes.

Pedro García, fill polític d'Eduardo Zaplana però afillat per Francisco Camps a fi d'imposar el seu control sobre RTVV, no ha abandonat el món de la comunicació. A punt de ser imputat a causa del 'cas Gürtel', participa activament en un canal de TDT de contingut religiós que acaba de nàixer.

Divendres 28 d'agost del 2009, la porta del cap de setmana de retorn estival, Pedro García va despenjar el telèfon i va trucar, un per un, els onze membres del consell d'administració de Ràdio Televisió Valenciana (RTVV), l'organisme públic de què era director general de feia cinc anys. Somerament els va explicar que se n'anava, que havia acceptat una "bona oferta del sector privat". Quina en concret, però, no els ho va voler dir.

El secretisme sempre va ser, de fet, el principal tret definitori de la seua gestió al capdavant de l'ens públic. Un aparell de propaganda al servei del Partit Popular, opac al control de l'oposició i d'organismes tan reputats com la Sindicatura de Comptes. L'estimació del deute de RTVV a l'eixida de García fluctuava entre els nou-cents milions d'euros i els mil dos-cents, segons l'analista. O, el que ve a ser el mateix, una situació de "fallida tècnica", característica d'una empresa en procés de dissolució, com ha insistit als seus darrers informes anuals el síndic, Rafael Queralt.

A diferència dels altres quatre afortunats amb peces de roba a mida provinents del selecte carrer Serrano de Madrid, Pedro García no va resultar imputat per Baltasar Garzón, el jutge instructor del "cas Gürtel". Francisco Camps, Víctor Campos, Ricardo Costa i Rafael Betoret van haver de desfilar de seguida pel Tribunal Superior de Justícia valencià, un tràngol que va estalviar-se García per una qüestió purament procedimental: la part del sumari que més l'afecta l'ha instruïda Antonio Pedreira, magistrat del Tribunal Superior madrileny que poc abans que García presentara la seua dimissió va demanar a RTVV tots els contractes signats amb motiu de la visita del papa a València l'any 2006. Les adjudicacions massives a la trama capitanejada per Francisco Correa, sovint sota la pràctica del fraccionament de contractes per tal d'esquivar la llei, evidenciaven l'existència de comissions entre els diversos actors. García, per exemple, s'hauria embutxacat mig milió d'euros, la mateixa quantitat que Álvaro

Pérez –el gerent d'Orange Market, la filial valenciana de la trama corrupta–, però bastant menys que Correa, el cervell de l'operació, que se n'hauria endut vora el triple: 1,4 milions d'euros, segons les investigacions judicials.

Ara que el jutge Pedreira ja ha remès al TSJCV la branca valenciana, les possibilitats que García siga encausat augmenten exponencialment. No sols per la sucosa comissió, sinó també per la vestimenta de Forever Young que li van regalar, el valor de la qual oscil·la entre els 3.284 euros que apunten els dependents de la botiga i els 5.200 que n'especifica el seu propietari. Un possible delictes de suborn plana sobre aquest periodista de 41 anys que, tot i la seua joventut, acumula una vida intensa.

De becari a director general. Nascut a Alzira (Ribera Alta) el 1967, Pedro García estudia periodisme al CEU Sant Pau de Montcada (Horta). A les acaballes de la carrera, a punt d'esdevenir llicenciat, fa cas a la recomanació d'un professor i opta a un contracte en pràctiques a l'agència Efe, plaça que aconsegueix sense problemes. Més tard treballa a la redacció valenciana del diari *Abc*, a les ordres del veterà Iñaki Zaragüeta, i fa la seua primera i única aparició audiovisual a Canal 9, com a becari de la productora Pirtel, propietat de Ramon Fusté. Fins una dècada després no tornarà a trepitjar RTVV, però aleshores ho farà com a director general i amb un sou superior al dels presidents espanyol i valencià.

Què passa en aquest interval de deu anys? Doncs que García fa el salt del periodisme a la política, una mutació que ja no s'invertirà. Primer de la mà de Tàrsilo Piles, regidor de la regionalista Unió Valenciana al cap i casal, i a continuació de bracet d'Eduardo Zaplana, que accedirà al palau de la Generalitat el 1995 com a primer president valencià del PP, García es revela un propagandista nat.

Assessorarà Zaplana de manera tan acurada que aquest l'eleva a cap de premsa del seu gabinet, primer, i a director general de Premsa de Presidència, un cop instal·lat al poder. Però els enamoraments, en política, acostumen a tenir data de caducitat: el de Zaplana i García n'és un bon exemple. En un dels tradicionals sopars estivals que l'aleshores president convocava a Altea amb els membres del partit, García és desplaçat de les taules

Álvaro Pérez, Alvarito per als amics i conegut com el Bigotes amb motiu del "cas Gürtel", el 20 de maig del 2009, quan va prestar declaració al TSJ valencià. García és amic íntim i padri de la seua filla.

principals en un missatge no verbal que aquest capta ràpidament. De reflexos, sempre n'ha tinguts.

El juliol del 2002 Zaplana és nomenat ministre de Treball i dissenya una successió a trams. Amb José Luis Olivas com a regent i Camps de candidat a les eleccions del 2003, García comença a reposicionar-se: abandona la direcció general i, una vegada el nouvingut és proclamat cap del Consell, quan de seguida sorgiran els estira-i-arronses entre la vella guàrdia i la nova, l'antic cadell zaplanista protagonitza una de les traïcions més grans a la causa comuna i es decanta pel campisme. El premi serà la secretaria autonòmica de Comunicació, una funció que, amb tot, serà passatgera.

Un any després de prendre possessió d'aquest càrrec, el nou president, deprimet perquè el ministre de Treball apareixia més a Canal 9 que no ell, anhela fer-hi un cop de timó. Prega a diversos periodistes heretats de l'època de Zaplana que hi haja un viratge, que a la televisió impere el seny i no la ficció. Arriba a plorar davant el desaparegut Julián Lago, un dels egregis integrants de la claca zaplanista, i estén la petició a Mariano Rajoy, que prou en tenia d'evitar una batalla campal al si del PPCV i de pair la seua derrota electoral, encara recent.

Finalment, José Vicente Villacaesca, el cap de RTVV que més temps ha ocupat el càrrec –del 1996 al 2004–, presentarà la dimissió irrevocable el 30 de juny. Camps, cames ajudeu-me, s'afanya a nomenar García director general suplent

sense sotmetre-ho a cap votació parlamentària o del consell d'administració. No hi havia temps a perdre.

Com un castell de naips, l'estructura de control zaplanista de l'ens s'ensorra *ipso facto*. Genoveva Reig, cap de premsa de Zaplana abans que ho fóra García i directora de Canal 9 durant sis anys, plega al setembre per la poca sintonia amb el nou director general. Ella, que encara es mantenia fidel al referent comú que havia sigut Zaplana, entén com una puntada al cul la decisió urgent de García de suprimir l'autonomia dels directors de la televisió i la ràdio públiques. El nou organigrama de RTVV, com un decret de nova planta, centralitzava el poder en el zaplanista reconvertit al campisme.

Més censura. Per bé que només va poder va suprimir l'espai *Tómbola*, el referent número u de la teleporqueria en aquell moment, García no sols no va pluralitzar uns informatius molt manipulats, sinó que va avalar una política laboral que afavoria la precarietat i, per tant, l'adotzenament del personal. El comitè de redacció no va tenir activitat durant la seua època per manca de quòrum, i l'eficàç tasca de Vicente Sanz a la secretaria general va permetre que un sindicat com USO, acaronat per la cúpula directiva, resultara el més votat a les últimes eleccions al comitè d'empresa.

Per acabar-ho d'adobar, va fomentar els programes de debat que ja havia animat Zaplana: espais de producció forana amb destacats tertulians de la premsa

Una televisió dels anys seixanta en ple segle XXI

13TV, el canal en què participa Pedro García, és una oferta nova i desacomplexada adreçada al públic familiar. Té un elevat contingut religiós, fins al punt que s'autodefineix amb una sola paraula: "Creiem". Els accionistes hi han invertit vint milions d'euros i han dissenyat un pla de negoci a set anys vista.

Boadilla del Monte, a Madrid, és un dels pocs municipis que poden presumir de ser punt neuràlgic del cas *Gürtel*. De fet, el seu anterior alcalde, Arturo González Panero, que ho fou del 1999 al 2009, va dimitir el càrrec per la seua implicació en la trama. Com Francisco Camps i Pedro García, va ser obsequiat amb diversos vestits. Correa i els seus li van pagar també un viatge a Miami i un altre a las illes gregues al seu germà, que s'acabava de casar. En total, els regals a Panero superaven els 46.500 euros.

En aquest entorn de luxe i ostentació, a només catorze quilòmetres de Madrid, és on precisament hi havia els estudis de Popular TV, que ara ho són de 13TV, "la televisió que creu en aquells que creuen". O, com també s'autodefineix, una cadena "sense complexos", que manlleua una frase mítica de Joan Pau II: "És possible ésser modern i profundament fidel a Jesucrist". Per a José Pablo López, director general de la darrera televisió que ha aterrat a la TDT, aquest és el lema de la tele.

L'inici oficial de les emissions va tenir lloc el 29 de novembre passat, tot coinci-

dint amb la visita del papa a Barcelona i a Santiago de Compostel·la. El senyal va ser compartit amb Popular TV, i no serà un cas esporàdic.

Fet i fet, la impossibilitat de la televisió del grup COPE d'accedir a una llicència terrestre d'àmbit estatal ha animat un projecte paral·lel com aquest, en què la ràdio dels bisbes participa activament. El president de 13TV és José María Mas Millet, que també ho és de Televisión Popular del Mediterráneo, sintonitzable arreu del País Valencià gràcies a la concessió del govern de Francisco Camps, que va atorgar-li una de les dues freqüències autonòmiques. L'altra va anar a raure a mans del grup Vocento, editor de *Las Provincias*.

Mas Millet a banda, però, cal destacar la presència del navarrès Alejandro Samanes, que durant vuit anys va ser director general de Popular TV, a més de conseller i administrador de les concessions locals i autonòmiques de la cadena. També va presentar un dels seus programes més extrems, *Contracorriente*.

Samanes, mitjançant Ujue Producciones, va fer les gestions embrionàries de

la nova televisió, en registrar el nom de KW Televisión, idèntic a una de mexicana que, curiosament, emetia els seus espais de Popular TV. A darrera hora, i després de temptejar la denominació 10TV –que li va pispar Vocento, aquesta sí, amb concessió d'abast estatal–, els rectors de la "televisió positiva" han optat pel número fatídic dels supersticiosos, i en plena crisi econòmica.

Però això no els preocupa gens. El seu repte és assolir una quota de pantalla de l'u per cent –"el número de la mare de Déu"–, i amb aquesta intenció han llogat al grup Unedisa –editor d'*El Mundo*– un dels quatre canals del seu múltiplex. L'acord, que en principi és per quinze anys, allibera Unedisa d'una càrrega econòmica improductiva i permet a la COPE –a través de la unió de forces d'empresaris diversos "que han decidit que no sols han de ser catòlics de portes endins"– de tenir, ara sí, un canal religiós al cent per cent, que en el seu esperit fundacional rebutja la teleporqueria i aposta per defugir els debats polítics sorollosos.

Una repassada a la graella és concloent. Diàriament s'emeten l'àngelus i la missa. Hi ha un programa de cuina, *Bocaditos de cielo*, presentat per dues monges de clausura, films espanyols de fa algunes dècades, programes de suport a la gent gran i, fins i tot, alguna retransmissió esportiva: a partir del gener, 13TV oferirà el campionat d'Espanya de futbol *indoor*. Com a esdeveniments extraordinaris, la televisió ja ha viscut amb intensitat la vigília de la Immaculada i el

madrilenya com a convidats, molt majoritàriament d'ideologia conservadora. Una manera de comprar voluntats perquè després tots ells en parlaren bé, del president valencià. L'exemple de Carlos Dávila, contractat sistemàticament cada setmana al programa *Parle vosté, calle vosté* i que fins i tot va arribar a gaudir de programa propi, n'esdevindria paradigmàtic. Ara dirigeix *La Gaceta*, el diari del grup Intereconomía, com abans va dirigir el setmanari *Época*.

A Canal 9 i a Ràdio 9, el tàndem Camps-García aprofundirà en aquest model tan viciós, fins al punt que *DBT*, l'únic programa de TVV que ara tracta temes polítics més enllà dels telenotícies, sovint ja no compta entre els seus convidats amb cap que siga capaç de provocar un debat ideològic real. La veritable pugna és per comprovar qui la diu més grossa en contra del govern estatal, atès que la política valenciana no acostuma a tenir-hi cabuda, tret que es tracte d'al-

guna notícia que feresca l'oposició a les Corts. La moderadora és Isabel Durán, ex-comentarista habitual del grup Libertad Digital i ara d'Intereconomía TV.

En aquest sentit, el buc insígnia de l'etapa de García al capdavant de RTVV fou *Parlem clar*, produït per Ramon Fusté i que en tres anys va tenir quatre conductors diferents. L'amistat entre tots dos és gran, cosa que va permetre a l'empresari de col·locar amb facilitat programes seus a la graella valenciana.

Els estudis que Popular TV tenia a Boadilla del Monte (Madrid) ara són ocupats per 13TV, que ha escollit el groc com a color corporatiu i el número més cridaner per als supersticiosos. Dalt, Alejandro Samanes, accionista per via d'Ujue Producciones i director general de la cadena. A sota, sor Liliana i sor Beatriz, les dues monges de clausura que diàriament proposen receptes de cuina des del seu convent, i una missa catòlica, un contingut fix a la graella.

2 de gener farà un seguiment acurat de la diada de la família. També hi ha la intenció de fer una sèrie sobre missioners espanyols pel món.

L'enyor de temps passats n'és un eix clau. L'espai *Nuestro cine*, que mostra "els clàssics del setè art del nostre país", és presentat per José Luis Urribari, el veterà exlocutor de les gales d'Eurovisió a TVE. De la mateixa manera, a *La hora de la nostalgia*, emès cada dia en horari de màxima audiència, reposen

una sèrie que va fer fama fa dues dècades o tres: la primera que han programat és *El gran héroe americano*.

Una altra de les previsions de la cadena era comptar amb Alfredo Urdaci, cap dels informatius de TVE en temps d'Aznar i persona que va retransmetre a Canal 9 –conjuntament amb la corresponent de la COPE al Vaticà, Paloma Gómez Borrero– la visita papal a València. De moment, no s'ha confirmat la seua presència al capdavant d'un espai concret.

La comunió d'interessos amb Popular TV i la COPE és total. 13TV, de fet, ha anunciat que incorporarà col·laboracions habituals dels principals locutors de l'emissora dels bisbes, com ara de l'esportiu Paco González i del generalista Juan Pablo Colmenarejo.

"Una televisió per a la gent normal", segons resa a la seua presentació en públic, amb vint milions d'euros sobre la taula i un pla de negoci que s'allarga set anys. "Ens impregnem dels valors tradicionals: la defensa de les persones, de la família i de la vida és la nostra obsessió, volem un canal que pugui ser vist per qualsevol membre de la família", han dit. "Una línia editorial semblant a la de la COPE, una línia que defensa els principis irrenunciables que ha anunciat el papa Benet XVI", segons Samanes.

Curiosament, l'any 2006, Popular TV també va iniciar les seues emissions en proves –allà on tenia una freqüència analògica disponible– amb la visita del papa Benet XVI a València, una retransmissió ininterrompuda de trenta hores, com la de Canal 9, possible gràcies a la cessió del senyal produït per RTVV.

García també és un bon amic de José Luis Moreno, que igualment ha trobat el camp net per vendre tot de productes del seu hòlding. Els rumors sobre el benefici que el director general de l'ens podia extreure de sengles relacions comercials sempre ha planat a la casa.

On és? Què fa? En realitat, els rumors no han fet sinó multiplicar-se, des que García va tocar el dos. Tothom es demana a què es dedica ara aquest periodista

transvestit, aquest polític gestor de mitjans de comunicació.

Un de molt estès apunta cap a Mediapro i, més concretament, cap a la gestió dels drets de les retransmissions esportives. El futbol i la Fórmula 1, de fet, són els principals actius de la productora catalana, i García, per la seua funció, va tenir-hi tractes. Amb tot, Jaume Roures, director general de Mediapro, ha negat de mig a mig a aquest setmanari que García hi col·labore de qualsevol mane-

ra. "És una mentida molt gran, sense cap fonament possible", assegura.

Un altre rumor assenyalava l'empresa Valmor, liderada pel president del Vila-real CF i propietari de Pamesa, Fernando Roig, i participada a parts iguals, a més d'ell, per Bancaixa i l'ex-motociclista –també alzireny– Jorge Martínez *Aspar*. Julio García, germà de Pedro, dirigeix des del juliol del 2008 el circuit Ricardo Tormo de Xest, tot i que la seua adscripció al món del motor ve de lluny.

Valmor, de la seua banda, és la societat que organitza el gran premi anual d'automobilisme que, de fa tres edicions, acullen els carrers de València. Encara que en un principi la Generalitat va garantir que aquesta empresa correria –mai més ben dit– amb totes les despeses, és l'administració qui abona el canon anual de 18 milions que Formula One Management requereix per mantenir la cursa fins al 2015. Les possibles connexions entre Valmor i Pedro García, però, són imprecises.

En abandonar la direcció de RTVV, García va donar de baixa el seu número de telèfon i va desaparèixer de l'escena pública. A Presidència de la Generalitat neguen tenir-ne cap notícia. Els coneixuts que han ensopagat amb ell i que hi han conversat breument són els únics que aporten alguna informació, ni que siga mínima. Dues persones consultades per EL TEMPS que asseguren haver-lo vist per València afirmen que García ha muntat una empresa dedicada al comerç electrònic a través d'Internet, que assessora els emprenedors dels avantatges que suposa aquesta nova tipologia de venda.

13TV. Reservada aquesta via, però, les pistes més fiables sobre el parador de Pedro García remeten a una cadena de televisió d'estrena recent, 13TV, que ha llogat per als pròxims quinze anys un dels quatre canals de TDT propietat del grup Unedisa, editora d'*El Mundo*.

García no sols ha assessorat els impulsors de 13TV, sinó que hi està vinculat accionarialment amb un paquet petit de participacions. La seua entrada al grup en qüestió ha estat a l'empara de José María Mas Millet, reputat advocat valencià especialista en dret mercantil i financer que ostenta la vice-presidència de Bancaixa i que va presidir Antena 3 TV del 1997 al 2001, quan la cadena pertanyia a Telefónica i Juan Villalonga, bon amic seu, hi era al capdavant. Mas Millet, que actualment també presideix la Televisión Popular del Mediterráneo –de la COPE–, una de les dues concessions de TDT d'abast autonòmic concedides per la Generalitat, té representació a la societat promotora de 13TV mitjançant Shandwick AGR Comunicació, una empresa centrada en la promoció publicitària que s'ha convertit en part molt activa d'aquesta nova televisió.

Una cadena de caràcter confessional,

José Luis Colvée Millet, director d'Anetcom, va coincidir amb Pedro García a Presidència.

Noemí Ramal, esposa d'Álvaro Pérez, va ser contractada reiteradament per Canal 9.

que comparteix programació amb Popular TV i que vol defugir el tarannà eixelebrat de les moltes altres de tall conservador ja existents. Entre els accionistes també hi ha Ujue Producciones, propietat d'Alejandro Samanes, que durant vuit anys va ser el director general de Popular TV i que ara esdevé conseller delegat de 13TV. L'accionariat el completen l'empresari eòlic Antonio Marín, la mateixa Popular TV i Socuat, de Nicola Pedrazzoli, productor italià resident a Catalunya, on posseeix setze llicències comarcals que emeten el Canal Català.

Pedro García, segons fonts consultades, ha actuat d'assessor a la posada en marxa de 13TV, que va estrenar les emissions el 29 de novembre amb la visita de Benet XVI a Santiago i a Barcelona. Des que va acudir a l'Encontre Mundial de les Famílies de València, que el papa no retornava a l'estat espanyol.

Wes Entertainment SL. El 6 de febrer del 2009 esclata el "cas Gürtel". La policia deté a Madrid el cap de la trama, Francisco Correa, mentre que dos funcionaris de justícia es presenten a la conselleria de Turisme valenciana per demanar un seguit de contractes que sospiten irregulars. El dia 8 de febrer, no arriba a 48 hores després, queda constituïda a València la societat Wes Entertainment SL, amb declaració d'unipersonalitat a nom de Pedro García Gimeno, que hi consta com a administrador únic. L'objecte social és "l'organització, producció, muntatge i promoció d'esdeveniments i espectacles públics, artístics i esportius de tota mena, presentacions comercials, congressos, gales, concerts i gires artístiques i esportives", a més de "la creació, promoció i comercialització dels mitjans publicitaris", entre altres. L'endemà, 9 de febrer, el seu amic Álvaro Pérez és detingut per la policia al centre de València.

Wes Entertainment, amb un capital social de 3.006 euros, restarà inactiva fins el 19 de novembre del 2009, 84 dies després que García plegara de RTVV. Aquesta seria l'empresa que l'ex-director general de l'ens dedica a l'ensinistrament del comerç digital. De qualsevol manera, el domicili fiscal aportat per García en donar d'alta l'empresa ja no li pertany: era la seua casa particular, un àtic ben situat i encarat a la residència habitual del vice-president primer del Consell, Vicente Rambla, que també apareix a tot d'enregistraments del "cas Gürtel". García va vendre l'immoble ja fa més d'un any a una parella australiana.

És ací on entra en joc un altre home molt vinculat al PP valencià, José Luis Colvée Millet, director general de Comunicació de la Generalitat vora dos anys, del 1997 al 1998, amb Zaplana com a president; García i ell eren les ninetes dels ulls de Zaplana, amb qui Colvée també fou director general d'Ocupació –del 1995 al 1997– i de Transferències de l'Estat, en aquest cas els anys 1998 i 1999, quan al govern estatal hi havia José María Aznar i poca cosa a traspasar.

García posseeix l'empresa de promoció Wes Entertainment SL, registrada quan esclata el 'cas Gürtel' i encara era a RTVV

José Ramón Blanco Balín, a l'esquerra, i Vicente Cotino, a la dreta, formen part del sumari "Gürtel". El primer era l'encarregat de netejar el capital obtingut de manera irregular per la trama, mentre que el segon va finançar il·legalment el PPCV del seu oncle Juan Cotino, vicepresident tercer del Consell.

Més endavant, al semipúblic consell de cambres de comerç valencià, Colvée contractarà treballs d'aquest organisme a Orange Market, l'empresa de què era gerent Álvaro Pérez, per valor de 60.615 euros. *Alvarito* ja era un íntim de García aleshores, fins al punt que tots dos havien enllestit els preparatius de l'espectacular míting que Aznar va fer al camp de Mestalla el 1996, al qual acudiren 55.000 persones, entre les quals Julio Iglesias.

Colvée, Mas Millet i Blanch. Tot i que va estudiar a la facultat de Dret de València quan Camps també ho feia, Colvée és dos anys més major que el cap del Consell i sempre ha sintonitzat molt més amb l'ala liberal del partit, representada sobretot per Zaplana. Avui, però, és director general d'Anetcom (Associació de les Noves Tecnologies a la Comunitat Valenciana), una organització "sense ànim de lucre" que fomenta del comerç electrònic empresarial. Francisco Camps, que n'és el president d'honor, hi ha concedit successives subvencions, alguna de les quals prospera al mig milió d'euros. No ha importat gens que la conselleria

d'Indústria, Comerç i Innovació desenvolupa una funció semblant, a través d'organismes com l'Impiva (Institut de la Mitjana i Petita Indústria Valenciana).

Al seu currículum, Colvée Millet destaca que va iniciar-se a la vida professional "amb l'exercici de l'advocacia amb José María Mas [Millet]". El 18 d'abril del 2007, dins el marc del primer Congrés Autònom del Sector TIC, Pedro García, Colvée Millet i Mas Millet van coincidir a la "mesa redona multimèdia", en companyia de dos ponents més.

L'estudi d'arquitectura Mas Millet, encapçalat per Juan Pablo –autor de l'escenari efímer de la visita papal del 2006–, ha dissenyat el departament professional de Mas Millet –MQ&Co, ubicat al carrer d'Isabel la Catòlica de València– i també la clínica dental d'una germana de Colvée. Els lligams són forts.

Colvée tampoc no ha pedut l'oportunitat de sovintejar els platós de Canal 9 a fi d'adoctrinar l'audiència sobre la importància d'aplicar les noves tecnologies al comerç, per bé que no s'ha mostrat especialment optimista: "Som llatins, no som anglosaxons, i per tant descon-

fiam a l'hora de comprar o de vendre si no és cara a cara", va dir en una de les intervencions a *Bon dia, Comunitat Valenciana*, un espai amb una mitjana de telespectadors tan minsa que, quan supera la xifra de 10.000, és notícia grossa.

El director general d'Anetcom sempre ha diversificat la seua font d'ingressos, fins al punt de reeixir al negoci de la restauració. Si antigament va concentrar les inversions en l'oci nocturn, ara ha ampliat el seu client potencial amb l'obertura d'un restaurant japonès selecte, La Susheria de Colón, al mercat del mateix nom. N'és consoci Arturo Blanch, un altre personatge amb pedigrí al panorama comunicacional valencià, en el seu cas a través de Mediterrànea de Medios, una productora i gestora de publicitat que Pedro García va contractar i que la Generalitat també s'ha encarregat de cuidar. El germà d'Arturo Blanch, Ignacio, fou apoderat d'Orange Market i delegat de Canal 9 a Madrid.

Marràqueix 2007. Els dies 7, 8 i 9 de setembre d'aquell any, segons que va publicar el diari *Levante-EMV*, Pedro

Mas Millet, entre Pedro García i Vicente Cotino

Si l'advocat José María Mas Millet enumerara els consells d'administració a què ha pertangut, hom pensaria que la llista no té fi. Avui ocupa prop d'una trentena de càrrecs directius, però en són més d'un centenar, els que acumula a l'esquena. Empreses com Antena 3 TV, NH Hoteles, Massimo Dutti, Alstom, La Maquinista, Terra, Koipe, Recoletos, Sotogrande, Nordkapp, Banco Popular, Banco Zaragozano o Metrovacesa ja són passats. Avui concentra la seua tasca en d'altres com ara Realia, Sos, Aumar o Health Europe, però, sobretot, és conseller de Telefónica Internacional i vicepresident de Bancaixa a proposta del PP. Hi va accedir tot just ara fa un any, després que als anys noranta ja n'haguera format part. A més, presideix Televisión Popular del Mediterráneo, la franquícia que el grup COPE fa servir al País Valencià per explotar la concessió autonòmica amb què va resultar agraciada.

A través d'aquesta plataforma i, sobretot, de Shandwick AGR Comunicació, una empresa liderada per Mateo Blay, Mas Millet participa molt activament en la posada en marxa de 13TV, de què és president. Blay, per cert, va integrar el nucli fundacional de Mediterránea de Medios, el 1994, i va impulsar la creació de Valencia Te Ve, el canal protegit per Zaplana de què també formaven part María Consuelo Reyna i Jesús Sánchez Carrascosa, parella molt lligada a l'ex-president valencià: ella dirigí *Las Provincias* a l'època més radical del diari, i ell, que primer fou cap de premsa de Zaplana, acabaria a la direcció de Canal 9,

Advocat mercantil i financer de prestigi reconegut, José María Mas Millet és la persona que ha introduït Pedro García a 13TV. De conviccions cristianes, és assessor de la família Cotino.

a les ordres de José Vicente Villaescusa però amb bastant capacitat de maniobra per tal de modelar la televisió als desitjos del cap del Consell.

Entre les empreses de què Mas Millet ha format part hi ha la constructora valenciana Edival i la també immobiliària Ezentis, antigament Avánzít, una empresa que cotitza a la borsa i que recentment ha absorbit Sedesa, l'empresa dels Cotino fundada el 1942 i implicada en el presumpte finançament il·legal del PPCV. Mas Millet, que és advocat de la família, ha liderat el procés d'integració, que ha significat una ampliació de capital de trenta milions. Els Cotino, en qualsevol cas, no han venut Sedesa, sinó que l'han rebatejada amb el nom Ezentis Infraestructuras, que ara representa el deu per cent del conjunt del grup. El negoci és divers: obra civil, edificació, rehabilitació, energies renovables i concessions.

Vicente Cotino, nebot del vicepresident tercer del Consell, és la persona

que pot haver animat Mas Millet i Pedro García a emprendre una tasca comuna en pro d'una televisió religiosa. És a través d'aquest advocat mercantil i financer que l'exdirector general ha aterrat a 13TV, i a ningú no escapa que Mas Millet és una persona molt ben relacionada dins els cercles cristians. Fonts consultades per aquest setmanari no esclareixen la seua adscripció a l'Opus Dei, però sí que confirmen la de la seua dona. L'estudi familiar Mas Millet va encarregar-se del disseny de l'altar desmuntable que va fer servir el papa a València, el cost del qual va poder haver arribat als sis milions d'euros. La coordinació de l'esdeveniment per part del govern valencià va anar a càrrec de Juan Cotino, numerari de l'Opus.

Als consells de NH Hoteles i de Banco Zaragozano van cohabitar José María Mas Millet i un altre implicat en el cas Gürtel, l'empresari totterreny José Ramón Blanco Balín, oriünd d'El Bierzo però molt més amic de José María Aznar que no del lleonès José Luis Rodríguez Zapatero. Fou Aznar, a qui havia conegut durant la seua etapa com a auditor dels comptes de l'estat, que el va situar a la vicepresidència de Repsol durant la seua etapa de govern. A la petrolera coincidí amb Alberto Cortina, persona molt coneguda de Mas Millet, que era conseller de Telefónica durant l'etapa de Juan Villalonga –amic de la infantesa d'Aznar– a la presidència. Amb els Albertos, de fet, Mas Millet va teixir una relació estreta al seu pas pel Banco Zaragozano, avui en poder del britànic Barclays Bank.

García va ser homenatjat amb una festa d'aniversari sorpresa a Marràqueix. En feia 40 i els amics van organitzar-li un cap de setmana a cor què vols, amb la presència de les respectives esposes. Álvaro Pérez va fer de cap de colla, i l'ham

va ser Vicente Cotino –nebot del vicepresident tercer del Consell, Juan Cotino, i president de Sedesa, l'empresa familiar que segons la policia va participar en el finançament il·legal del PPCV–, que va posar a disposició de García el seu avió

privat. Sedesa, la gran beneficiada de les concessions de residències per a la tercera edat que atorga el Consell i amb una facturació important d'obra pública, va estar a punt de tancar un negoci molt sucós a Hongria relacionat amb el circuit de Fórmula 1 Balatoning, una operació infructuosa en què va intermediar Pere Mayor, exsecretari general i expresident del Bloc Nacionalista Valencià, que també va presentar als Cotino els seus contactes a Romania.

Vicente Campos va passar a controlar la publicitat de Canal 9 després que Arturo Blanch ho suggerira a García en una festa

Juan Villalonga, José María Mas Millet i Alberto Cortina, durant una reunió del consell d'administració de Telefónica.

Blanco Balín figurava a vuit empreses lligades a la trama *Giirtel*, una quantitat molt superior a la d'Álvaro Pérez, per exemple, que tan sols hi era a un parell. Tenia la missió de buscar vies per netejar el capital obtingut de manera corrupta per la trama. Per tot això, la fiança que li va imposar el jutge Baltasar Garzón va ser considerablement més alta en el seu cas –30 milions d'euro– que no en el de Pérez, de mig milió. Blanco ja havia format part del sumari *Jade-Limousina* per un presumpte episodi d'evasió de capital a Lietchenstein.

Mas Millet també ha hagut de passar el seu períple judicial, i per partida doble: la seua vinculació a Telefónica li va causar seriosos maldecaps pels casos de les *stock-options* de Terra i pel tancament de Sintel.

L'estiu del 2008, quan Juan Villalonga intenta adquirir el València CF “per convertir-lo en un Manchester”, José María Mas hi actua com a advocat. El procés es malbarata finalment, però comptava amb el plàcet de presidència de la Generalitat. Mesos més tard, Villalonga, que s'havia confessat valencianista, anuncia que optarà a la presidència del Reial Madrid, projecte que tampoc no reïx i que el delata com a seguidor blanc.

Amb la fusió de Bancaixa i Caja Madrid al SIP en què hi ha cinc caixes més, Camps no ha volgut designar Mas Millet un dels set membres designats per la branca valenciana. Ha sorprès que el president valencià s'haja estimat més José Rafael García Fuster, sobretot perquè la preparació del vice-president de Bancaixa és molt superior. Una font

del consell d'administrador, no debades, apunta que el president de l'entitat, José Luis Olivas, desconfia i molt de Mas pels seus elevats coneixements. “A les reunions del consell, és ell l'únic representant del PP que efectua preguntes no retòriques i que vol esbrinar a fons el comportament de la caixa”, comenta. Mas ha sonat en reiterades ocasions com a possible president de la principal entitat financera valenciana.

De moment, però, sembla més centrat a recuperar el cuquet de la televisió, que ja va conrear i de quina manera entre els anys 1997 i 2001, quan va presidir una Antena 3 TV en poder de Telefónica. Ara vol que 13TV siga la Popular TV d'abast estatal que el govern espanyol va impedir de confegir. Pedro García és la seua mà dreta, en aquest projecte.

Els convidats a la cita marroquina van desplaçar-se en aerotaxi i van hostatjar-se al luxós Sofitel, un recinte de cinc estrelles, i la rebuda va ser de pel·lícula, amb samarretes que duïen imprès el lema “Peter's birthday 40”.

Entre els participants hi havia Arturo Blanch, soci de Colvée i antic promotor de València Te Ve, una televisió al·legal que Zaplana va mimar als anys 90 i que ocupava els estudis en què més tard s'instal·laria Popular TV; Blanch va

gestionar la publicitat de Ràdio 9 sota el mandat de García i va recomanar-li d'incorporar-hi Vicente Campos, amb qui havia treballat vuit anys a Mediterrània de Medios. Aquell mateix setembre Campos va passar a controlar l'àrea comercial i de màrqueting de Canal 9, espais publicitaris inclosos. López Jara, l'actual director general, el destituïria només ocupar el despatx. Una altra mercantil de Blanch, Mec Sponsorship, va rebre 1,9 milions d'euro del Consell en

contractes sigants amb la Societat Gestora de la Imatge Estratègica i Promocional de la Comunitat Valenciana, depenent del vice-president Rambla.

A la cimera secreta també hi havia Miguel Perelló, productor televisiu ben tractat pels governants valencians, que han subvencionat amb 12 milions d'euro els seus projectes audiovisuals, entre els quals el film *Martini, il valenciano*, basada en la vida del compositor Martín i Soler de qualitat molt discutida.

La gomina i el bigoti d'Alvarito lluia molt més que no la presència de la resta de convidats. Catorze mesos després de la visita papal i quan encara restava un any i mig perquè el “cas Gürtel” omplira les pàgines dels diaris i hores i hores de televisió –tret de Canal 9, que mai no va parlar de suborn, sinó que va referir-se sempre a “cohecho”, en castellà, a més de limitar-se a explicar que el PP donava tot el seu suport a Camps–, el cap de setmana a Marràqueix va servir per estrènyer-hi els llaços encara més.

La dona de Pérez, l'ex-mamachicho a Tele 5 Noemí Ramal, va ser ungida amb el do de l'ubicuïtat a RTVV, on va presentar *Tot per riure*, *Hora d'impacte*, les campanades del 2007, del 2008 i del 2009, a més de la crema de les falles del 2007. També va participar a les sèries *Negocis de Família*, *Les Morenes* i *Singles*.

Melchor Miralles, ex-director general d'El Mundo TV, una productora que va situar una desena de programes a la graella de Canal 9 en el període de García, no se'n sap avenir. “La meua relació amb ell sempre va ser molt bona, no ho negaré. Desconec si ha comès cap irregularitat, però si ha estat així, que ho pague. Espere que no haja passat res, però, perquè li tinc estima. Mai no em va regalar res i mai no em va donar un programa per fer-me un favor, sinó que va comportar-se com tots els directius de les cadenes de televisió: dur, exigent i seriós”. La seua sintonia era òbvيا; tanta, de fet, que Miralles va oferir a García d'esdevenir cap de comunicació del Reial Madrid CF, quan el productor televisiu va formar part de la junta directiva presidida per Ramón Calderón i que comptava amb un empresari valencià insigne, Vicente Boluda, que acabaria ocupant la presidència del club la temporada 2008-09. “Vaig trucar-li jo, personalment, per saber si hi estava interessat, i em va contestar que no”, recorda Miralles.

Pedro, Pedrito, don Pedro o *Peter* –segons qui s'hi adreça– tenia clar que el futbol era una activitat massa capriciosa i inestable. Va estimar-se més guanyar-se la vida a la política, en què tot li rutllava i que li proporcionava tants contactes interessants.

Ho havia après de ben jove a Ontinyent (Vall d'Albaida), on va estudiar als franciscans i on va conèixer la seua esposa: “Un amic és un tresor, i cal estimar-lo”.

Altar efimer, ombra perenne

“Escúchame un segundo... Ahora mismo el presidente [Francisco Camps] está en el consejo de gobierno, ¿vale? A lo mejor ahora en seguida me dicen que me nombran coordinador general de sus muertos para lo del papa. [...] Es que yo no puedo aparecer, porque si me hacen una foto la liamos. [...] Entonces están haciendo las gestiones. Yo tengo que hablar con Pablo [Crespo] para consultarlo y lo vemos. [...] Voy a reservar un sitio a comer en un reservado en Valencia para que no nos vea nadie y lo hablamos”.

Qui així parlava era Álvaro Pérez, àlies *el Bigotes*, mesos abans de la visita del papa Benet XVI a València, esdevinguda el 8 i 9 de juliol de 2006. “Me coge la fundación de lo del papa y me nombra coordinador; la fundación, ¿eh?, no la televisión, ni Canal 9, la fundación que está montando lo del papa”, matisava

l'estratègia perquè a Correa i a la seua estructura empresarial no l'afecten les actuacions judicials (estratègia de protecció), a més de “captar negoci per a l'organització”. El fraccionament de contractes per tal d'esquivar els concursos va aplanar el camí del delictes.

La conclusió de la policia és que la visita va generar una comissió d'1,4 milions a favor de Correa; de 630.000 per a Crespo, i d'un milió més, repartit a parts iguals, per a Pérez i García. Hi ha 300.000 euros més sense adjudicar, atès que figura com a receptor una erra majúscula (R), que n'hi ha que han atribuït a Ricardo Costa, exsecretari general del PPCV, i n'hi ha que rumien que van anar a parar a algú de Ràdio 9, potser a qui n'era el director, Jesús Wolstein.

Els sobre costos tenien a veure amb la sonorització de la cita, subcontractada a

La visita papal del 2006 a València va estar envoltada de bastant secretisme. L'altar efimer fou

en una conversa telefònica interceptada per la brigada de la policia espanyola especialitzada en neteja de capital que apareix recollida al sumari *Gürtel*.

El mateix sumari que, en un altre pasatge, recull aquesta informació: “Álvaro Pérez comenta a Francisco [Correa] que Pedro, referint-se a Pedro García, li ha encarregat que faça tots els esdeveniments del 20è aniversari de Canal 9”. A l'apartat de les persones implicades a la trama torna a aparèixer García, que és descrit com un “coneixedor de la manera d'actuar de l'organització” que “adjudica directament serveis a Orange Market SL, participa en el disseny de

l'empresa Teconsa, propietat del constructor lleonès José Luis Ulibarri, que al seu torn va ser gratificat amb llicències locals de TDT al País Valencià. RTVV va abonar 6,4 milions per una obra que va suposar una despesa real de 3,3 milions. La incapacitat de Teconsa per donar l'abast va obligar, a més, a la subcontractació del servei a filials de Mediapro, l'empresa de Jaume Roures.

Qui era arquebisbe de València, Agustín García-Gasco, va implicar-se personalment en la decisió d'artorgar la realització del senyal de l'esdeveniment a RTVV, formalitzada el 23 de febrer de 2006 amb força secretisme.